

σιν ταύτης, δὲν εἶνε ἄλογος ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ αὐτοκτονῶν εἶνε ἐν καιρῷ τῆς πράξεως ἀκαταλόγιστος.

Ἄλλὰ τότε ἡ αὐτοκτονία παύεται οὐσα ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου προνόμιον. Διότι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐκουσίου θανάτου, ὅπερ εἶνε ἄλλως ἐξαναγκαστικόν, διότι στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὑπερσχύσεως μιᾶς καὶ μόνης παραστάσεως ἢ ἀντιλήψεως, κατανικώσεως ὅλας τὰς ἄλλας λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου, ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὰ ζῶα μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ταῦτα ἀγνοοῦσι τὰς συνεπείας τῆς βλάβης ἣν προξενοῦσιν εἰς ἑαυτά, τῆς πράξεως πρὸς ἣν φέρονται ἐν τῇ παραφροσύνῃ των. Ἄλλὰ γνωρίζει ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος, ὁ μετὰ ψυχραμίας λαμβάνων δηλητήριον ἢ ἀπαγχονιζόμενος ὅτι καὶ ὄντως θέλει ἀποθάνει; Ἐνοῦδεμιᾶ περιπτώσει δύναται νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς ὅτι δὲν θέλει σωθῆ, ὅτι θὰ ἐπιτευχθῇ ἢ ἀπόπειρα τῆς αὐτοκτονίας του. Ἡ ἀνυπόστατος λοιπὸν αὐτοῦ παράστασις, ἀκριβῶς λαμβανομένη φέρεται εἰς τὸ θανατόν, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὸ ἀναγκαῖον τοῦ θανάτου, ἥτοι ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἄνθρωπός τις φέρεται εἰς ἀπόπειραν αὐτοκτονίας μόνον διὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων, αἵτινες, παραλύουσαι τὴν θέλησιν, ἄγρουν εἰς ἰσχυράς, ἀκατανικήτους καὶ τὸ πνεῦμα θολούσας παραστάσεις. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως οὗτος, ὁ ἄλλως ἔχων ὑγιᾶ τὰ αἰσθητήρια αὐτοῦ καὶ τὰς λειτουργίας τῆς θελήσεως καὶ σκέψεως, δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θανατώσῃ ἑαυτὸν ἀσφαλῶς, καίτοι νομίζει ὅτι τὴν ἔχει.

Ἐνίοτε συμβαίνει ἄνθρωποι οὐδέποτε σκεφθέντες περὶ αὐτοκτονίας, ἀναβαίνοντες ὑψηλὸν τινα πύργον, νὰ καταληφθῶσιν οὕτως ὑπὸ τῆς σκέψεως « τί θὰ συνέβαινεν ἐὰν ἐρίπτοντο πρὸς τὰ κάτω; » ὥστε πραγματικῶς νὰ ῥιφθῶσιν ἀπὸ τοῦ ὕψους καὶ φονευθῶσιν. Τούτους δυστυχεῖς τούτους ὀνομάζουσιν αὐτοκτόνους, καίτοι οὗτοι ἀπέθανον ἄνευ τῆς θελήσεως αὐτῶν καὶ μάλιστα ἐναντίον ταύτης. Τοιαῦται περιπτώσεις ἔχουσι μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς τὴν οὐδέποτε σκοπίμως γενομένην αὐτοκτονίαν τῶν ζῶων.

Οὕτω συγγέεται ἡ φαινομένη ἀντίθεσις μετὰ ξὺ τῆς καλουμένης ἐκουσίας, ἀνθρωπίνης, καὶ τῆς ἀκουσίας, ζωϊκῆς, αὐτοκτονίας.

(Μετάφρασις ΣΠ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ).

Εὐδαμίδας ὁ Σπάρτιότης εἶδε ποτὲ τὸν Ξενοκράτην πρεσβύτερον ἤδη φιλοσοφούντα ἐν Ἀκαδημίᾳ μετὰ τῶν γνωρίμων, καὶ ἠρώτησε τίς ἦτο ὁ γέρον ἐκεῖνος; ἀποκριθέντος δὲ τινος ὅτι εἶνε σοφὸς ἀνὴρ καὶ ἐκ τῶν ζητούντων τὴν ἀρετὴν, — Καὶ πότε, εἶπε, θὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἀρετῆς, ἐὰν καὶ τώρα ἀκόμη τὴν ζητῇ;

ΑΙ ΔΥΟ ΑΜΥΓΔΑΛΑΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ καλλιτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς φίλας μου εἶνε ἡ Ἑλένη. Καὶ τὸ ἀξίζει· ἔχει καρδιὰ χρυσή, ὅπως εἶνε χρυσὰ καὶ τὰ μαλλιά της. Μόνον ἐν παράπονον ἔχω ἐναντίον της· δέν με ἀγαπᾷ ὅσον τὴν ἀγαπῶ ἐγώ. Ἔχει ἄλλην φίλην, τὴν ὁποίαν προτιμᾷ καὶ ἀπὸ μένα, τὴν ἐξοχὴν. Ἄμα τῆς τύχῃ εὐκαιρία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κτήμα τοῦ θεοῦ της, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸ Μαροῦσι, μὲ ἀφίνει εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ καὶ πηγαινεὶ νὰ περάσῃ καμμίαν ἢ δύο ἐβδομάδας μακρὰν τοῦ κόσμου, μέσα εἰς τὰμπέλια, εἰς τὰς ἐλιαιὶς καὶ εἰς τὰ χωριατόσπιτα τῶν Μαρουσιωτῶν. Τὶ εὐχαρίστησιν εὐρίσκει ἐκεῖ δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω· νὰ εἰπῆτε πῶς εἶνε ῥομαντικὴ φύσις, κάθε ἄλλο· γελᾷ εἰκοσι ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον καὶ δὲν ῥεμβάζει παρά μόνον ὅταν εἶνε νυσταγμένη. Καὶ ὅμως τρελλαίνεται διὰ τὴν ἐξοχὴν. Ἰδοῦ, τώρα πάλιν ἔχει μίαν ἐβδομάδα εἰς Μαροῦσι καὶ ἀκόμη οὔτε μοῦ γράφει πότε θὰ γυρίσῃ. Καὶ τώρα τέλος πάντων τὸ ἐννοῶ, εἶνε ἀκόμα καλοσύνη, ἀρχὴ φθινοπώρου· ἀλλὰ τὸν περασμένον φεβρουάριον, μέσα εἰς τὸ κρῦα, ἀκοῦτε σεῖς νὰ σηκωθῇ νὰ πάγῃ ἔς τὸ Μαροῦσι!

Καὶ ὅμως ἐπῆγε τὸ παληκοῦριτσο!

Ἐνῶ μάλιστα εἶχαμεν συμφωνήσῃ νὰ πᾶμε μαζί ἔς τὰ ἐμπορικὰ ἐκεῖνο τὸ πρῶν καὶ ὅτι εἶχα ἀρχίσῃ νὰ κτενίζωμαι, ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς κἀμαράς μου ἐξαφνα καὶ νὰ σου ἡ Ἑλένη. Χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτε μ' ἀγκαλιάζει καὶ μὲ φιλεῖ. Ἐγὼ ποῦ τὴν ζεύρω πῶς εἶνε Ἰούδας εἰς τὰ φιλιὰ. εὐθὺς ἐκατάλαθα ὅτι κάτι προδοσίαν μοῦ ετοίμαζαι, καὶ δὲν ἐγελάσθηκα.

— Καὶ μὲν Ἀγλαία, μοῦ λέγει μὲ ὑποκρισίαν, μὲ συγχωρεῖς ποῦ θὰ σέ γελάσω, δὲν ἤμπορῶ νὰ ῥθῶ εἰς τὰ ἐμπορικὰ, θὰ πάγω ἔς τοῦ θεοῦ μου, ἔς τὸ Μαροῦσι, νὰ τοῦ κάμω ὀλίγας ἡμέρας συντροφιά.

Ἔτσι μοῦ ἦλθε νὰ τῆς δέσω τὰς πλεξίδες μου ἔς τὸ λαιμὸ νὰ τὴν πνίξω· μὰ ἔλα ποῦ τὴν λυπούμουν πάλι...

— Ἄ μπᾶ, καλέ, δὲν πειράζει τίποτε· καλὴν διασκέδασιν καὶ καλὴν ἀντάμωσιν! τῆς εἶπα ὀλίγον ψυχρά.

— Θὰ σοῦ γράφω κάποτε ἀπὸ καὶ.

— Ἄ, νὰ σοῦ πῶ· ἂν ἔχῃς τίποτε ποῦ ἀξίζει, γράφε μου, εἰ δέ, ἂν πρόκειται νὰ μοῦ στέλλῃς ἕνα φάκελλον γεμάτον φιλιὰ καὶ χαιρετίσματα, σοῦ τὰ χαρίζω.

— Κακὴ ποῦ εἶσαι, μ' ἀποκρίθηκε ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια· ἔλα, μὴ θυμῶνης δὰ ποῦ θὰ φύγω ὀλίγαις ἡμέραις, καλλιτέρα νὰ μ' ἐπιθυμήσῃς. Φίλησέ με γλήγορα νὰ πηγαινω, γιατί μὲ προσμένει ἡ δασκάλισά μου ἔς τὰμάξαι καὶ ζέυρεις τί παραξενὴ εἶνε.